

Subotnje jutarnje zasjedanje

opći sabor

Subotnje jutarnje zasjedanje

2. listopada 2010.

Razmišljanja o posvećenom životu

posvećenost

ćudoređe

rad

služenje

poštenje

opći sabor

Razmišljanja o posvećenom životu

starješina D. Todd Christofferson

iz Zbora dvanaestorice apostola

Pravi uspjeh u ovom životu dolazi iz posvećenja našeg života, to jest našeg vremena i odabira, Božjim svrhama.

Kao mladić, 1964. godine posjetio sam Svjetski sajam u New York Cityju. Jedna od mojih najdražih postaja bila je paviljon crkve Svetaca posljednjih dana s dojmivom kopijom tornjeva hrama Salt Lake. Tamo sam prvi put vidio film *Man's Search for Happiness*. Filmski prikaz nauma spasenja, kako ga je iznio starješina Richard L. Evans, ostavio je značajan dojam na mnoge posjetitelje, uključujući mene. Između ostalog starješina Evans je rekao:

»Život nudi dva dragocjena dara. Jedan je vrijeme, drugi je sloboda izbora - sloboda da sa svojim vremenom kupite što želite. Slobodni ste zamijeniti vrijeme dodijeljeno vama za uzbuđenja. Možete ga zamijeniti za tjelesne želje. Možete ga uložiti u pohlepu.

... Sloboda odabira je vaša. Ali ovo nisu pogodne kupnje, jer u njima nećete naći trajno zadovoljstvo.

Za svaki dan, svaki sat, svaku minutu raspona svojih smrtnih godina jednog dana morate odgovarati. I u *ovome* životu morate hodati s vjerom i pokazati se sposobnima odabrati dobro umjesto zla, ispravno umjesto pogrešnoga, trajnu sreću umjesto zabave. I vaša će vječna nagrada biti prema vašem izboru.

Prorok Božji je rekao: 'Ljudi jesu da bi radost imali', radost koja uključuje puninu života, život posvećen služenju, ljubavi i skladu u domu i plodovima poštenog rada, prihvaćanju evanđelja Isusa Krista - njegovih zahtjeva i zapovijedi.

»Samo ćete u ovima naći istinsku sreću, sreću koja ne blijedi sa svjetlima i glazbom i gomilama ljudi.«¹

Ove izjave izražavaju stvarnost da je naš život na zemlji upravnništvo vremena i izbora koje nam je dao naš Stvoritelj. Riječ *upravnništvo* podsjeća na Gospodinov zakon posvećenja (vidi, na primjer, NiS 42:32, 53) koji ima ekonomsku ulogu, ali više od toga, on je primjena celestijalnog zakona življenja ovdje i sada (vidi NiS 105:5). Posvetiti znači odijeliti nešto kao sveto, posvećeno svetim svrhama. Pravi uspjeh u ovom životu dolazi iz posvećenja našeg života, to jest našeg vremena i odabira, Božjim svrhama (vidi Ivan 17:1, 4 i NiS 19:19). Čineći tako, omogućujemo mu da nas uzdigne do naše najviše sudbine.

Htio bih razmotriti s vama pet elemenata posvećenog života: čistoća, rad, poštivanje svojeg fizičkog tijela, služenje i poštenje.

Kao što je Spasitelj pokazao, posvećen je život čist život. Iako je Isus jedini koji je živio život bez grijeha, oni koji dolaze njemu i uzimaju njegov jaram na sebe polažu pravo na njegovu milost koja će ih učiniti poput njega, bez krivnje i bez mrlje. S dubokom ljubavlju Gospodin nas ohrabruje u ovim riječima: »Obratite se svi krajevi zemlje i dođite k meni, i krstite se u ime moje da se posvetite primanjem Duha Svetoga te uzmognete preda me stati bez ljage u posljednji dan« (3. Nefi 27:20).

Prema tome posvećenje znači pokajanje. Tvrdoglavost, buntovnost i opravdavanje moraju biti napušteni, a na njihovo mjesto dolaze pokoravanje, želja za ispravljanjem i prihvaćanje svega što bi Gospodin mogao zatražiti. Ovo je ono što je kralj Benjamin nazvao svlačenjem naravnog čovjeka, prepuštanjem porivima Svetoga Duha, i postajanjem svecem »pomirenjem Krista Gospodina« (Mosija 3:19). Takvome je obećana trajna nazočnost Svetoga Duha, obećanje koje se spominje i obnavlja svaki put kada raskajana duša blaguje od sakramenta Gospodnje večere (vidi NiS 20:77, 79).

Starješina B. H. Roberts jednom je opisao taj proces ovim riječima: »Čovjek koji tako hoda u svjetlosti i mudrosti i moći Božjoj na kraju će, samom snagom povezanosti, učiniti svjetlost i mudrost i moć Božju svojim - tkajući one blistave zrake u božanski lanac, vezujući sebe vječno uz Boga, i Boga uz sebe. Ovo [je] sažetak Mesijinih mističnih riječi 'Ti Oče u meni, i ja u tebi' - više od toga ljudska veličina ne može postići.«²

Posvećeni život je život ispunjen radom. Počevši rano u svom životu, Isus je radio posao svog Oca (vidi Luka 2:48–49). Sam je Bog proslavljen njegovim radom u ostvarivanju besmrtnosti i života vječnoga za njegovu djecu (vidi Mojsije 1:39). Mi naravno želimo sudjelovati s njim u njegovom djelu, i čineći tako, trebamo prepoznati da je svaki pošten rad djelo Božje. Riječima Thomasa Carlylea: »Sav je istinski rad svet; u svakom istinskom radu, bio to samo rad vlastitim rukama, ima nešto božansko. Rad, širok kao zemlja, ima svoj vrh na nebu.«³

Bog je osmislio ovo smrtno postojanje tako da ono traži gotovo stalan napor. Sjećam se jednostavne izjave proroka Josepha Smitha: »Stalnim radom uspijevasmo privrediti za pristojno uzdržavanje« (Josip Smith 2:55). Radom mi podržavamo i obogaćujemo život. On nam omogućuje da preživimo razočarenja i tragedije smrtnog iskustva. Teško ostvaren uspjeh donosi osjećaj vlastite vrijednosti. Rad gradi i pročišćuje osobnost, stvara ljepotu, i oruđe je našeg služenja jednih drugima, te Bogu. Posvećeni život ispunjen je radom, ponekad uz ponavljanja, ponekad prostim, ponekad nedovoljno cijenjenim, ali uvijek radom koji poboljšava, uređuje, podržava, uzdiže, poslužuje i teži nečemu.

Budući da sam govorio pohvalno o radu, moram dodati koju lijepu riječ o slobodnom vremenu. Baš kao što pošten rad daje odmoru njegovu ljepotu, zdrava rekreacija prijatelj je i stalan suradnik rada. Glazba, književnost, umjetnost, ples, gluma, sport - sve to omogućuje zabavu koja će obogatiti život i dodatno ga posvetiti. Istovremeno, gotovo i ne treba govoriti o tome kako je mnogo toga što se danas smatra zabavom grubo, ponižavajuće, nasilno, umrtvljuje um i predstavlja gubitak vremena. Ironično je da ponekad treba uložiti mnogo truda da se nađe zdrava zabava. Kad se zabavljanje iz kreposti pretvara u porok, ono postaje uništavatelj posvećenog života. »Pripravite, stoga... da ne sudite da je od Boga ono što je zlo« (Moroni 7:14).

Posvećeni život poštuje neusporediv dar fizičkog tijela, božansko stvaranje na samu sliku Božju. Središnja svrha smrtnog iskustva je da svaki duh treba primiti takvo tijelo i naučiti upotrijebiti moralno opredjeljenje u tjelesnom šatoru. Fizičko tijelo također je neophodno za uzvišenje koje dolazi jedino u savršenom spoju fizičkog i duhovnog, kao što vidimo kod našeg voljenog, uskrslog Gospodina. U ovom će palom svijetu neki životi biti bolno kratki, neka će tijela biti izobličena, slomljena, ili jedva primjerena za podržavanje života, ipak, život će biti dovoljno dug da će svaki duh i svako tijelo biti osposobljeni za uskrsnuće.

Oni koji vjeruju da su naša tijela samo rezultat evolucijske slučajnosti neće osjetiti nikakvu odgovornost prema Bogu ili nekom drugome za ono što čine svojem tijelu ili s njim. Mi koji imamo svjedočanstvo o široj stvarnosti predsmrtne, smrtne, te vječnosti poslije smrti, međutim, moramo priznati da imamo dužnost prema Bogu u odnosu na ovo krunsko postignuće njegovog fizičkog stvaranja. Pavlovim riječima:

»Zar ne znate da je vaše tijelo hram Duha Svetoga, koji stanuje u vama i koji vam je dan od Boga? Ne znate li da ne pripadate sami sebi?

Jer ste kupljeni? Proslavite, dakle, Boga svojim tijelom!« (1. Korinćanima 6:19–20).

Uzimajući u obzir ove istine i upute predsjednika Thomasa S. Monsona s općeg sabora prošlog travnja, sasvim sigurno nećemo nagrđivati svoje tijelo, kao npr. tetovažama, ili ga oslabljivati, kao npr. drogama, ili ga oskvrnjivati, kao npr. bludom, preljubom ili neskromnošću.⁴ Budući da je ono oruđe našeg duha, neophodno je da se brinemo za naše tijelo što bolje možemo. Trebamo posvetiti njegove moći, te služiti i unapređivati djelo Kristovo. Pavao je rekao: »Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim, da prinesete sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu« (Rimljanima 12:1).

Isus je pokazao da je posvećen život život služenja. Nekoliko sati prije nego što je agonija njegovog pomirenja započela, Gospodin je ponizno oprao noge svojim učenicima govoreći im:

»Dakle, ako ja, Gospodin i Učitelj, oprah vama noge, i vi ih morate prati jedan drugomu.

Dao sam vam primjer, da i vi činite kako ja učinih vama.

Zaista, zaista kažem vam, nije sluga veći od svoga gospodara niti je poslanik veći od onoga koji ga šalje.« (Ivan 13:13–16).

Oni koji tiho i promišljeno obilaze okolo čineći dobro daju uzorak posvećenja. Nitko u naše vrijeme ne uključuje ovu odliku u svakodnevni život savršenije od predsjednika Thomasa S. Monsona. On je njegovao uho koje sluša, koje može razlučiti i najtiši šapat Duha što pokazuje potrebu nekoga za kim on može posegnuti i pomoći mu. Često su jednostavna djela ona koja potvrđuju božansku ljubav i svijest, ali Thomas Monson uvijek, uvijek odgovara.

Otkrivam u životu svoga djeda i bake, Alexandera DeWitta i Louise Vickery Christofferson, primjer takvog posvećenja. Djed je bio snažan čovjek, i bio je dobar u šišanju ovaca u danima prije električnih aparata za šišanje. Postao je tako dobar, kako je rekao, da »sam u jednom danu ošišao 287 ovaca, a mogao sam ih ošišati preko 300, ali nam je ponestalo ovaca«. Tijekom 1919. godine ošišao je više od 12 000 ovaca, zaradivši oko 2000 dolara. Novac bi značajno proširio njegovu farmu i poboljšao njegov dom, ali od Braće je došao poziv na služenje u misiji južnih država, i uz punu podršku Louise, on je prihvatio. Ostavio je svojoj ženi (tada trudnoj s njihovim prvim sinom, mojim ocem), i njihovim trima kćerima novac od šišanja ovaca. Nakon njegovog radosnog povratka dvije godine kasnije primijetio je: »Naš ušteđen novac trajao je tijekom dvije godine, i ostalo nam je 29 dolara.«

Posvećeni život je život poštenja. To vidimo u mužu i ženi »koji poštuju bračne zavjete s potpunom vjernošću«.⁵ To vidimo u ocu i majci kojima je glavni prioritet njegovati svoj brak, te osigurati fizičku i duhovnu dobrobit njihove djece. To vidimo u onima koji su pošteni.

Prije mnogo godina upoznao sam dvije obitelji koje su bile u procesu raspuštanja zajedničkog trgovačkog poduzeća. Glavni vlasnici, dva muškarca koji su bili prijatelji i članovi istog kršćanskog zbora, osnovali su tvrtku mnogo godina ranije. Imali su općenito ugodan odnos kao poslovni partneri, ali kako su starjeli, a sljedeći je naraštaj počeo sudjelovati u poslu, nastali su sukobi. Na kraju su sve strane odlučile kako bi najbolje bilo podijeliti imovinu i poći svojim putem. Jedan od dva izvorna partnera razvio je plan sa svojim odvjetnicima da za sebe osigura značajnu financijsku prednost tijekom raspuštanja na štetu drugog partnera i njegovih sinova. Na sastanku stranaka jedan od sinova se požalio na to nepošteno ponašanje i pozvao se na čast i kršćanska uvjerenja prvog partnera. »Znate da ovo nije ispravno«, rekao je. »Kako možete iskoristiti nekoga na ovaj način, pogotovo brata u istoj crkvi?« Odvjetnik prvog partnera odvrati: »Ma daj odrasti! Kako možeš biti tako naivan?«

Poštenje nije naivnost. Ono što je naivno jest pretpostaviti da nismo odgovorni Bogu. Spasitelj je izjavio: »A Otac me moj posla da budem uzdignut na križ... da sve ljude privučem k sebi, da, kao što ljudi uzdigoše mene, i Otac njih uzdigne, te oni stanu preda me da im se sudi za djela njihova, bila ona dobra ili zla« (3. Nefi 27:14). Onaj tko živi posvećen život ne traži prednost nad drugim, već će radije okrenuti drugi obraz, i ako se traži da preda svoju košulju, dat će i svoj ogrtač (vidi Matej 5:39–40). Spasiteljevi najoštriji prijekori bili su upućeni licemjerima. Licemjerje je strašno razorno, ne samo za licemjera, već i za sve koji vide ili poznaju njegovo ponašanje, pogotovo djecu. Ono uništava vjeru, dok je čast bogato tlo na kojem sjeme vjere buja.

Posvećen život nešto je predivno. Njegova su snaga i mirnoća »poput najplodnijeg stabla što je zasađeno na dobru zemljištu kraj čista izvora koje daje mnogo dragocjena roda« (NiS 97:9). Od posebnog je značaja utjecaj posvećenog muškarca ili žene na druge, pogotovo na najbliže i najdraže. Posvećenje mnogih koji su bili prije nas, i drugih koji žive među nama, pomoglo je položiti temelj za našu sreću. Slično tome, budući će naraštaji naći hrabrost u vašem posvećenom životu, priznajući svoj dug prema vama za posjedovanje svega onoga što je istinski važno. Posvetimo se kao sinovi i kćeri Božje, »da budemo poput njega, kad se on pojavi, jer ćemo ga gledati kakav on jest, da uzmognemo imati to ufanje« (Moroni 7:48; vidi i 1. Ivanova 3:2), molim se, u ime Isusa Krista. Amen.

Napomene

1.

Man's Search for Happiness (knjižica, 1969), 4–5.

2.

B. H. Roberts, »Brigham Young: A Character Study«, *Improvement Era*, lipanj 1903, 574.

3.

Thomas Carlyle, *Past and Present* (1843), 251.

4.

Vidi Thomas S. Monson, »Preparation Brings Blessings«, *Liahona* i *Ensign*, svibanj 2010, 64–67.

5.

»Obitelj: Proglas svijetu«, *Liahona*, listopad 2004, 49; *Ensign*, studeni 1995, 102.

Liahona

studen 2010.